

Tal dia
com
avui fa...

1
any

La volta al món
L'ANC prepara almenys una seixantena d'assajos internacionals de la V per reivindicar la consulta del 9-N. També en farà un a Madrid.

10
anys

Desafiament iranià
La divisió internacional frena l'aplicació de sancions a l'Iran. Estats Units i Europa pressionen, però deixen marge per negociar.

20
anys

Inquietud per l'Ebre
Els regants de la conca de l'Ebre, preocupats per la possibilitat de perdre cabals arran de l'autorització del trasvasament Tajo-Segura.

Ficcions
reals

Jaume Vidal

Abans una insolació que una picada

Hi ha a qui la calor el posa malalt. No renega de l'estiu si és en un lloc on fa fresqueta, però si no fuig de la calda, la calor el desarma i el fa rendir a l'apatia, o l'arma massa disparant tota mena de renecs. Jo, la calor, la porto bé. No m'agraden els estius sense xafogor, com no celebro els hiverns en què no fa fred. El que em desgavella de l'estiu és l'arribada dels insectes. Especialment els mosquits. Des que les vespes em picaven i ma mare intentava guarir-me amb un cataplasma de fang, els insectes han estat la meua nèmesi. I mai he aconseguit vèncer-la. Ni les tires que cremaven, ni els recipients de vinagre, ni les pastilles d'aparells elèctrics, ni les locions, ni el Raid –“los mata bien muertos”–. Sóc víctima preferent de

Després de veure 'Ant-Man', ara ja no suportó ni les formigues, l'únic insecte que tolerava

les seves picades. Fins i tot els insectes aparentment inofensius estan a la meua llista negra: les mosques em neguitegen i fins i tot les formigues, que sempre m'havien semblat simpàtiques –fan de la Formiga Atòmica–, em comencen a tocar els nassos.

Ho vaig veure la setmana passada al cinema. *Ant-Man*, una nova proposta de la Marvel que recupera de les vinyetes un personatge de segona fila amb aquest intent que el concepte “univers Marvel” no sigui un recurs metafòric i que trobem fins a la sopa les creacions de Stan Lee. Com les mosques. Al film, hi surt tot un exèrcit de formigues que poden fer front a qualsevol cosa. Imagineu-vos què farien amb mi. I el que és més terrible, al final de la pel·lícula s'anuncia el retorn d'una superheroïna: La Vespa. Ho estic veient a venir, com que ja no crec en el Flit, l'estiu que ve em veig prenent doble ració d'antihistamítics.

LA
PUNXA
D'EN
JAP

Joan
Antoni
Poch

Ombres d'estiu

Un homenet espantat

Imma
Merino

Continuo llegint 'L'enginyós senyor Ripley' i així, doncs, com Tom Ripley se les enginyava per fer-se amic de Richard (Dickie) Greenlaf, el fill d'un milionari que prefereix pintar en un poble del sud d'Itàlia que dedicar-se al negoci familiar a les drasanes de Nova York. Segueixo, però, tenint present *Vés i aposta un sentinella*, la novel·la amagada, i recentment revelada, de Harper Lee, que hi explica que molts dels joves nord-americans que van combatre en la II Guerra Mundial van tornar al seu país amb el propòsit de fer diners duent una vida socialment acordada. Dickie Greenlaf era massa jove per anar a la guerra, però en certa manera represen-

ta una deriva burgesa, potser superficial, de l'esperit de la “generació perduda” nord-americana que, desencantada fins al nihilisme, va marxar d'un país entregat als diners, a la vida reglada i al puritanisme moral. En canvi, Henry

Clinton, el jove que vol casar-se amb Maria Louise Finch a la novel·la de Harper

Lee, és dels que tornen per fer diners.

Henry Clinton, pertanyent a una família desestructurada que semblava condemnar-lo a l'exclusió, ha hagut de lluitar per convertir-se en advocat, com el seu admirat Atticus Finch, i ser considerat socialment. No vol perdre allò que ha guanyat: “He hagut de

treballar com una mula per tenir tot el que tinc.” Així ho explica a Maria Louise Finch quan aquesta li recomana que formi part del consell de ciutadans (blancs) que, temorosos, s'organitza en contra de la lluita dels afroamericans pels drets civils. Henry afirma que els homes s'han d'adaptar a determinades

demandes de la comunitat per ser-hi útils.

No és per ser útils a ells mateixos i als seus? Ell argumenta: “Vull que el poble continuï respectant-me, vull fer-me un bon nom com a advocat, vull guanyar diners, vull casar-me i formar una família...” I ella el veu com un homenet espantat que té por de no seure amb la resta d'homes com cal... Aquella mena de “bona gent” que, per no ser exclosa, poden consentir la injustícia, la discriminació, la persecució de “l'altre”. La por fa feixistes.

ANTHONY GARNER